

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: J.H. Wessels Samlede Digte

Citation: Wessel, Johan Herman: "J.H. Wessels Samlede Digte", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 213. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-idm140161401566336/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

aldrig er blevet nogen anden dansk Skuespillerinde til Deel; specielt toge Nørmandene ved hvs: Læilighed Parti for Kunstnerinden. Den 28de April 1780 om Natten forlod hun hemmeligt med sin Forlovede, Violinisten Müller, Kjøbenhavn, og fandt tilligemed denne, hvem hun havde ægtet i Gothenborg, Ansættelse ved Stockholms Opera, hvor hun som første Sangerinde lige indtil Operæns Nedlæggelse 1806 vandt den samme Beundring som i Kjøbenhavn. I Aaret 1783, da hun paa en Tilbagereise fra London til Stockholm kom over Kjøbenhavn, strømmede den store Kunstnerindes danske Bændrere ud til Skydebanen, hvor det af Politimesteren var hende forundt for sex Timer at have Opsold, for at bringe hende deres Hylдинг, og ved denne Læilighed synes Wessels Digt at være fremkommet, hvis fjerde Linie ønsker, at hun «til Nordens Zier» maa længe leve. — Digtet, der i de tidligere Udgaver af Wessel ikke har havt Opskrift, er af nærværende Udgiver overskrevet «Til Fru Walters», fordi hun almindelig vedblev at bære sit tidligere Navn her i Kjøbenhavn. — Raabæk siger om det lille Digt (Fortalen til Soldats Udgave), at det «maaskee er den mestrigste Couplet, der nogen Tid er søgt paa Dansk». Digtets Idee er forevrigt ofte efterlignet, f. Ex. af Fasting i det bekendte Distichon:

Ved Elises Grav.
Dyd, Sijend, og Forstand, Alt med Elise doer,
Og Grædens staa blev tre igjen, som før.

Afskeds-Sang.

Side 180.

Skrevet en Aften i Norske Selskab til en Opgave om en almindelig Afskedsang for Selskabets bortdøende Medlemmer.

Vers paa opgivne Riim.

Side 181.

Disse fem Vers ere vel alle Improvisuer, Nr. V. betegnes udtrykkeligt som saadant i Udgaven af 1787. Verset Nr. II er et mærkverdigt Vidnesbyrd om Digtrens Improvisatorstuent.

Linie 5—6 f. n.

»Naar jeg i Nestved har den Lykke,
At see Sophie, Kiønrets Smykke.»

Raabæk (Fortalen til den soldiske Udgave af Wessel) kaldte denne Sopne «maaskee den vigtigste blandt vore Digtrensiers». Formodentlig menes da Sophie Elisabeth Bruun, Prof. P. C. Brauns Kone, der er Fortæller til syv uberydelige Læilighedsdigte. Hendes Fæder var Niels Thorup, Borgemeester og Byfoged i Nestved, hendes Brøder Theatersoversættelsen A. G. Thorup. Wessel omgikkes haade Bruun og Thorup, og af det her meddelte Digt maa man slutte, at Digteten har set Sophie i Nestved (hvor han kan have været i Besøg med hendes Brøder) for 1779, da hun ægtede Bruun.

Indrykker i Aftenposten.

Side 182.

Dette Digt og det følgende findes omtagne i Aftenposten for 1776 Nr. 37 under Overskriften: «Indleveret fra Wessel». Det tredje Vers, «Til Agent Holcks», er først meddeelt af Raabæk 1792 (Dansk Tilskuer III, 199), men i en noget skjædesløs Form.